

MLADÍ LIDÉ A DOMÁCÍ NÁSILÍ

Mladí lidé, kteří spolu začínají chodit, jsou ohroženi násilím ve vztahu stejně jako dospělí. Na rozdíl od nich jsou ale mnohem zranitelnější. Studie občanského sdružení ROSA ukázala, že počet těch, kteří mají s násilím zkušenost, je vysoký. Varující také je, že si mladí neuvědomují rizika, která na ně čekají na internetu.

S násilím ve vztazích má podle statistické sondy o.s. ROSA zkušenost více než každá desátá studentka (ROSA, 2006, 2011). Varující ovšem je, že studentky a studenti projevy násilí nevnímají jako násilí. Dotazníky odhalily, že každá desátá studentka byla svým partnerem uhozena, téměř každá desátá byla ponižována a více než každá desátá zažila sexuální nátlak. Z chlapců potvrdil odpověď „byl jsem uhozen“ každý dvacátý student, a téměř každý čtvrtý uvádí, že zažil sexuální nátlak. Přes to možnost „ano, zažil/a jsem násilí ve svém vztahu“ označila jen každá dvacátá studentka a žádný student.

Schopnost rozpoznat násilí, stanovit si hranice toho, co jsme ochotni tolerovat, je přitom zásadní. Bohužel, navzdory úsilí nevládních organizací i státních institucí je domácí násilí ve společnosti stále přehlíženo. Navíc se přenáší mezi generacemi a u dětí, které jej zažívaly doma mezi rodiči, je tak pravděpodobné, že obdobné vzory chování budou používat ve svých vztazích. To ukazují i zkušenosti o.s. ROSA – 20 % obětí a 72 % pachatelů vyrůstalo v rodině, kde docházelo k násilí (ROSA 2005). To je o to horší, že podle sond o.s. ROSA prováděných mezi klientkami v letech 2004 – 2009 byly děti svědky násilí v 95 % případů.

Stoupá počet těch, co přiznávají násilí v okolí

Statistická sonda, kterou o.s. ROSA realizovala v roce 2011 na pražských středních školách na vzorku 172 studentů ukázala, že každý pátý student ví o násilí ve vztahu své kamarádky či kamaráda (v roce 2006 šlo o každého šestého studenta). Stoupl počet těch, kteří přiznali, že zažili násilí mezi rodiči: tuto skutečnost uvedla téměř třetina studentů (v roce 2011 to byl každý osmý student).

Pouze 5,1 procent studentek a žádný student označili variantu zažil/a jsem sám/sama násilí ve svém vztahu. Přesto je podle odpovědí na další otázky zřejmé, že studentů, kteří prožili projevy násilí, je mnohem více, než jak sami odpověděli. Což odráží

Foto: ramblingrosedating.com

to, jak studenti násilí vnímají. Ačkoli procento odpovědí „ano“ na otázku na násilí ve vlastním vztahu je malé, mnohem větší procento studentů odpovědělo „ano“ na otázky indikující násilí ve vztahu: 9,7 % studentek bylo uhozeno, 8,8 % dívek ponižováno. Další část studentů a studentek se cítila omezována, měla strach, což jsou již počínající signály násilí ve vztahu.

To znamená, že studenti a studentky nevnímají tyto varovné signály a konkrétní projevy násilí ve vztahu jako násilí. I z dalších poznatků víme, že studenti si myslí, že takové chování je „normální, protože jejich „vrstevníci prožívají ve vztazích to samé“, to ke vztahu prostě „patří“. Mezi studenty ve věku 16 – 20 let, mezi nimiž se prováděl průzkum, už s někým chodilo, nebo mělo vztah 82,5 % dívek a 60 % chlapců.

Vnímání bezpečí v mezilidských vztazích

Pro bezpečnost v komunikaci a vztazích je varující, že na profilu ve facebooku nebo podobných stránkách o sobě mladí lidé zveřejňují řadu pravdivých informací, aniž by zcela hlídali, kdo k nim má přístup. Celá pětina chlapců a třetina dívek má na sítích

Násilí ve vztahu:

partner/ka mě ponižovala: 5,8 %

partner/ka mě uhodil/a: 7 %

partner/ka chce, abych trávil/a čas jen s ním/ní: 16,9 %

bál/bála jsem se svého partnera/partnerky: 5,8 %

můj partner/partnerka za mě rozhoduje, vše musí být podle něj/ní: 3,5 %

ve vztahu udělám cokoli, jdu i proti svým přáním, jen abych vyhověl/a partnerovi/partnerce: 12,2 %

ve vztahu jsem už měl/a strach, že budu udeřen/a: 7 %

ve vztahu jsem šla pod tlakem partnera/partnerky v sexu dál, než jsem chtěl/a: 6,4 %

zažil/a jsem sexuální nátlak: 9,9 %

Zkušenost studentů s násilím:

nikdy jsem o domácím násilí neslyšel/a: 1,74 %

znám domácí násilí jen z televize: 50,6 %

vím o domácím násilí ve svém okolí: 25,6 %

vím o násilí ve vztahu kamarádů/spolužáků: 12,8 %

zažil/a jsem násilí v rodině (mezi rodiči): 16,9 %

zažil/a jsem násilí ve vlastním vztahu: 4,1 %

datum narození, informace, kdy a kam chodí, fotky z domova, intimní či osobní fotografie... Skoro každá desátá dívka navíc otevřeně komunikuje s lidmi, u nichž nezná jejich identitu. Mladí lidé mají zkušenosti i s urážkami na internetu. Více než 38 % dívek dostávala provokativní či urážející SMS a nevyžádané maily, u chlapců je to 5,7 %. Téměř 6 % dívek a více než 11 % chlapců má zkušenost, že jejich spolužáci dali na web či facebook informace, fotky nebo video, které je zesměšňovalo nebo ponižovalo. Studenti se svěřili i se sledováním – 2,2 % dívek sledovalo kamaráda, spolužáka nebo svého kluka, 5,1 % jich dokonce posílalo provokativní a urážející SMS a maily.

Mýty, které mohou ohrozit

Stejně jako v běžné populaci, i studenti věří mýtům, které v oblasti vztahů a bezpečnosti panují. Více než třetina (36,6 % dotázaných studentů) věří, že s oddaností a láskou se agresivní partner může změnit, 40,7 % z nich si myslí, že žárlivost je znakem opravdové lásky. Alarmující je, že 26,2% studentů (22,6% dívek a 41,2 % chlapců) věří, že k většině případů znásilnění dochází proto, že dívka chlapce natolik vzruší, že on ztratí schopnost sebeovládání. Dívky si také tolik neuvědomují fakt, že k většině případů znásilnění (či násilí) dochází ze strany osoby, jíž oběť zná. Více než 70 % z nich tak odpovědělo, že doma jsou lépe chráněny před násilím a sexuální útokem. Ukazuje se tak, že být je situace opačná (láska se zakládá na vzájemné důvěře a žárlivost naopak

svědčí o nedostatku důvěry a sebedůvěry, násilí není vyprovokované obětí), mezi mladými lidmi panuje velká řada mýtů, které komplikují jejich vztahy a které je mohou ohrozit.

Mladí lidé a internet:

sledoval/a jsem kamarádka/kamaráda, spolužačku/spolužáka, svojí holku/kluka: 1,7 %
posílal/a jsem jí či jemu velké počty provokativních, urážejících SMS a nevyžádaných mailů: 4,1 %
dostával/a jsem provokativní, urážející SMS a nevyžádané maily: 32 %
spolužáci o mě dali na web či facebook informace, které mě zesměšňovaly či ponižovaly: 7 %
komunikuji na webu s lidmi, u nichž neznám jejich pravou identitu a svěřuji se s osobními informacemi: 8,1 %
na profilu ve facebooku nebo podobných stránkách mám o sobě dost pravdivých informací (např. kdy kam chodím), či fotky, které by neměl nikdo cizí vidět: 26,2 %

Varovné je, že celkem 41,2 % chlapců a 22,6 % dívek uvedlo, že ke znásilnění dochází proto, že dívka chlapce natolik vzruší, že se neovládne.

NÁSILÍ MEZI DOSPÍVAJÍCÍMI JE ČASTĚJŠÍ, NEŽ SE ZDÁ

„Ukazuje se, že domácí násilí začíná velmi brzo. Ne, až když jsou lidé dospělí, je to něco, co vidí a co se sami naučí v dětství. Na to se teď musíme zaměřit,“ uvedl Andrew Flanagan z britské organizace NSPCC, která spolu s Bristol University představila výzkum zaměřený na domácí násilí ve vztazích dospívajících ze znevýhodněného prostředí.

Násilí ve vztazích dospívajících lidí je mnohem častější, než se dříve myslelo. U těch, kteří pocházejí ze znevýhodněného prostředí, je přitom pravděpodobnost, že budou zneužíváni či bití, dvakrát vyšší – ať už jde o dívky nebo chlapce. Tato data ukázal výzkum zveřejněný v září 2011 Bristol University ve spolupráci s NSPCC (National Society for the Prevention of Cruelty to Children, www.nspcc.org.uk). V rámci této studie, která se zaměřila přímo na znevýhodněné děti, bylo dotazováno 82 mladých lidí ze znevýhodněného prostředí (44 chlapců a 38 dívek) ve věku od 13 do 18 let, přičemž většinou bylo více než 15 let. Ukázalo se, že více než polovina dotazovaných dívek se stala obětí partnerského násilí, navíc u čtvrtiny šlo o závažnější formy násilí. Mezi ty patřily rány do obličeje vedoucí k monoklům, shoení ze schodů, tahání za vlasy, vytržení naušnic... Většina dívek uvedla, že tyto činy měly negativní dopad na jejich zdraví. Co se týče chlapců, čtvrtina z nich uvedla, že se během vztahu setkali s násilnými projevy. Oproti dívkám chlapci většinou uvedli, že s ohledem na závažnost útoku neměly tyto činy vliv na jejich zdraví. Dívky se také výrazně sebeobviňovaly a měly snahu minimalizovat závažnost násilí.

Studie Bristol University pro NSPCC navázala na studii z roku

2009, v němž bylo dotazováno 1400 dívek ve věku 13 – 17 let, které ale nepocházely ze znevýhodněného prostředí. Srovnání ukázalo, že více dívek ze znevýhodněného prostředí vnímá násilí jako normální aspekt partnerského vztahu. S ohledem na tento přístup k násilí pak těžko rozeznávají závažnost toho, co zažívají. Studie také ukázala, že dojde-li k těhotenství, dívky raději zůstanou s násilným partnerem, než aby riskovaly stigma svobodné matky. Co se týče samotné četnosti násilí, výzkum z roku 2009 zaměřený na dívky, které nejsou znevýhodněné, ukázal, že třetina zažila sexuální zneužití či zneužívání ve vztahu, čtvrtinu jejich partner fyzicky napadl (u znevýhodněných dívek jde o zmíněnou polovinu). Podle Andrewa Flanagana, výkonného ředitele NSPCC se přitom mezi anglickými dospívajícími ukazuje, že tím, kdo je zneužíván, stále častěji není rodič nebo příbuzný, ale partner. „Ukazuje se, že domácí násilí začíná velmi brzo. Ne, až když jsou lidé dospělí, je to něco, co vidí a co se sami naučí v dětství. Na to se teď musíme zaměřit,“ citoval jej britský deník The Guardian.

Studie je ke stažení na stránkách www.nspcc.org.uk/Inform/research/Findings/standing_own_two_feet_PDF_wdf84557.pdf

To si líbit nenechám: Jednou z cest, jak zabránit transgeneračnímu přenosu násilí a ukázat hranice, za které bychom neměli dovolit někomu jít a ubližovat nám, je prevence. ROSA již pátým rokem realizuje projekt prevence kriminality na školách. Jeho součástí jsou bezplatné semináře na školách, školení pro pedagogy, vydávání publikací, letáčků a aktualizace stránek www.stopnasili.cz, kde najdou informace nejen oběti násilí, ale i studenti, pedagogové, odborná i široká veřejnost. V letošním roce ROSA vydala v rámci projektu prevence publikaci *To si líbit nenechám*. Je určena středoškolákům. Jsou zde informace o partnerském násilí, stalkingu, násilí po internetu, znásilnění a rady jak komunikovat bezpečně: v reálu i na síti.

To si líbit
nenechám

ROSA, 2011

BEZ POMOCI KONČÍ DOMÁCÍ NÁSILÍ ČASTO SMRTÍ

Přesné statistiky nemáme k dispozici, od ledna do listopadu 2011 ale média psala o 20 případech žen, které zabil či zavraždil jejich partner či ex-partner (12 případů se odehrálo v roce 2011, zbylé o rok dříve). Případy děsí svou brutalitou a nastolují otázku, zda jim nebylo možné zabránit.

Statistiky, kolik žen bylo v České republice zavražděno či zabito svým partnerem či expartnerem, nejsou zveřejňovány: v přehledech zveřejňovaných Policií České republiky je udáváno jen, u kolika osob (i specificky žen) byly motivem vraždy osobní vztahy. V jejich případech ale nemusí jít o domácí násilí, ani o vraždy spáchané partnerem či expartnerem. Odhady, kolik žen zemře rukou svého partnera také komplikuje fakt, jak je trestný čin kvalifikován. Média ovšem každý rok referují o desítkách žen, jejichž smrt souvisí s partnerským násilím. Od ledna do poloviny listopadu 2011 média psala o 20 případech žen zavražděných či zabitých svými partnery nebo ex-partnery – osm případů se stalo v roce 2010, zbývajících 12 přímo v roce 2011. Nejznámějším je případ populární spisovatelky Simony Monyové. Ta byla doma ubodána, policie obvinila z vraždy jejího manžela. Po smrti čtyřiačtyřicetileté spisovatelky vyšlo najevo, že ji její muž dlouhodobě týral. Ovšem i další případy ukazují, jakou brutalitou, ale také bezmoc zažívají ženy-oběti domácího násilí. Jedním z takovýchto případů je smrt osmadvacetileté ženy, která byla v lednu 2011 na sesterně v Domově důchodců u Hvízdala, kde pracovala, udeřena svým bývalým druhem ze zadu baseballovou pálkou, poté polita benzinem a upálena. Alarmující je, že tato žena domácí násilí aktivně řešila,

muž byl již v podmínce za nebezpečné vyhrožování jak této mladé ženě samotné, tak jejím rodičům. Je tedy otázkou, zda v tomto případě nebylo možné tragickému konci zabránit.

Vraždy a zabití žen také ukazují, jaký dopad má domácí násilí na děti. Jedním z takových případů je vražda dvaadvacetileté Andrey již z července 2010, již na Plzeňsku brutálně podřezal bývalý přítel, a která měla devítiměsíčního syna. Veřejnost pak zasáhl případ Jitky (50 let), již její druh zastřelil na Svitavsku: vedle partnerky zastřelil i její čtrnáctiletou dceru, v souvislosti s tím bylo zveřejněno, že policie se před tímto činem začala v souvislosti s mužem zabývat sexuálním zneužíváním.

...Kopnul mě.

On do mě opravdu kopnul!, bezhlesně pohybuji naběhlými rty, jako bych stále ještě nemohla uvěřit, že Markova něha má i svůj rub.

„Kam to chceš, ty pizdo?! Do hlavy, nebo do břicha?“ dává mi na výběr před dalším kopancem.

Ó, jak je velkorosý! A já nevděčnice mu ani neodpovím.

„Na něco jsem se tě ptal!“ řve....

úryvek z knihy Simony Monyové *Ženu ani květinou*

PAN KI-MUN: NÁSILÍ, MNOHDY JEN JEHO HROZBA, JE JEDNOU Z NEJVĚTŠÍCH PŘEKÁŽEK K ROVNOSTI ŽEN

Generální tajemník OSN vyzval k nulové toleranci vůči násilí na ženách

Generální tajemník OSN Pan Ki-Mun pronesl při příležitosti blížícího se Mezinárodního dne boje proti násilí na ženách proslov k této otázce. „Násilí na ženách má různé podoby a je rozšířeno po celém světě. Zahrnuje znásilnění, domácí násilí, obtěžování v práci, zneužívání ve škole, ženskou obřízku nebo sexuální násilí v ozbrojených konfliktech. Je především způsobené muži. Ať už jde o rozvíjející se nebo rozvinuté země, rozšíření tohoto fenoménu by nás mělo všechny šokovat. Násilí – a v mnoha případech jen jeho hrozba – je jednou z největších překážek rovnosti žen. Právo žen a dívek na život bez násilí je zásadní,“ uvedl Pan Ki-Mun. Generální tajemník OSN dále dodal, že zcela zásadní roli v boji proti násilí na ženách mají chlapci a mladí muži. „Je důležité, aby vzkaz „nulové tolerance“ byl slyšet široko daleko. Aby tomu tak bylo, musíme zaangažovat celou společnost — a především mladé lidi. Především potřebujeme, aby se advokáty této otázky stali i mladí muži a chlapci. Potřebujeme propagovat zdravé modely maskulinity. Příliš mnoho mladých mužů vyrůstá obklopeno zastaralými mužskými stereotypy.“

Celý proslov v angličtině na stránkách <http://www.un.org/News/Press/docs/2011/sgsm13955.doc.htm>

Generální tajemník OSN Pan Ki-Mun v rámci kampaně UNiTE to End Violence against Women foto: Susette Kok, endviolence.un.org/

Rashida Manjoo, Special Rapporteur OSN k otázce násilí na ženách, upozornila na významnou roli států v boji proti násilí

Rashida Manjoo promluvila na Valném shromáždění OSN o výskytu násilí na ženách a upozornila na významnou roli států v ochraně žen před násilím. Všechny formy násilí jsou podle ní „současně příčinami a důsledky diskriminace, nerovnosti a útlaku“. Rashida Manjoo dále uvedla, že zajištění lidských práv pro ženy je „společným úsilím“ a státy mají povinnost je podle mezinárodního práva plnit.“

DOMÁCÍ NÁSILÍ A ZNEUŽÍVÁNÍ MOHOU MÍT NA MENTÁLNÍ ZDRAVÍ OBĚTÍ DLOUHODOBÝ DOPAD

Spojení mezi trýznivými zážitky a špatným duševním zdravím není překvapením, podle odborníků z University of Melbourne a University of NSW ale nové poznatky ukazují, jak jsou tyto problémy překvapivě silně propojeny a nakolik je třeba, aby lékaři mluvili se ženami o násilí, i když k němu mohlo dojít před lety.

Ženy jsou výrazně náchylnější, že se u nich projeví duševní porucha, pokud se staly obětí znásilnění, sexuálního násilí, pronásledování, nebo partnerského násilí, ukázala nová australská studie, o níž informoval prestižní Journal of American Medical Association. Výzkum, jež zpracoval tým 14 psychiatrů, psychologů a statistiků z University of New South Wales a University of Melbourne, analyzoval četnost násilí, ale také údaje o zdravotním stavu. Byl proveden na reprezentativním vzorku 4451 žen ve věku od 16 do 18 let. Ukázalo se, že sexuální zneužívání, pronásledování a další formy genderově podmíněného násilí jsou časté, alespoň jednou za život se s nimi setkala 27 % dotázaných.

Padesát sedm procent žen, které byly týrány, mělo v minulosti deprese, trpí bipolární a posttraumatickou stresovou poruchou, nebo mají zkušenost s užíváním návykových látek či úzkostmi (včetně panické poruchy a obsedantně-kompulzivní poruchy). Mezi ženami, které násilí nezažily, přítomn těchto poruchami

trpělo pouze 28 % žen. Mezi ženami, které zažily tři různé typy násilí, se počet těch, které měly duševní poruchu nebo zneužívaly návykové látky, zvýšil na téměř 90 %, celkem 35 % se dokonce pokusilo o sebevraždu.

Podle Susan Rees, Ph.D. z oboru psychiatrie na University of New South Wales v Sydney, která se na studii podílela, je síla tohoto spojení opravdu překvapivá. „Násilí má obrovský dopad na schopnost žen fungovat, chodit do práce, žít v partnerském vztahu,“ uvedla. Co se týče četnosti násilí, s některou z forem genderově podmíněného násilí se setkala zmíněných 20 % žen, co se týče četnosti jednotlivých forem, 8 % žen bylo znásilněno, 15 % zažilo sexuální napadení, při němž nedošlo k penetraci, 10 % bylo pronásledováno, a téměř 8 % bylo manželem či partnerem vážně zbito. U žen z chudších vrstev bylo násilí čtenější a také se snižoval věk, kdy k němu poprvé došlo (střední věk pro sexuální napadení 12 let, 13 v případě znásilnění, 22 v případě pronásledování a násilí ze strany partnera).

57 % žen, které byly týrány, trpělo depresemi, bipolární a posttraumatickou stresovou poruchou, úzkostmi, nebo zneužívaly návykové látky. Mezi těmi, které násilí nezažily, je tento počet poloviční.

EKONOMICKÉ DOPADY NÁSILÍ JSOU OBROVSKÉ

Domácí násilí zcela ničí rodinu – jak sociálně, tak vztahově i ekonomicky. Navíc způsobuje ztráty obětem a jejich dětem, ale i státu. Málokdo si uvědomuje, jak jsou náklady za domácí násilí vysoké.

Domácí násilí je nejen společenský, ale i ekonomický problém. V Česku bohužel chybí podrobná objektivní analýza nákladů, ve Spojených státech amerických či v západoevropských zemích se uskutečňuje řada výzkumů, které se snaží náklady vyčíslit. V Rakousku, které je svou velikostí srovnatelné s ČR, byly spočítány náklady na 78 milionů euro ročně. V Nizozemí představují státní výdaje způsobené násilím na ženách každoročně asi 200 milionů euro. Podle finské analýzy výdajů tvořily ročně výdaje spojené s násilím páchaným na ženách v roce 1998 asi 296 milionů finských marek. Z toho 40 milionů připadalo na zdravotnický sektor, 88 milionů na sociální služby, 158 milionů na výdaje spojené s trestním stíháním a 10 milionů na další náklady.

Co se týče Spojených států, podle studie Centra pro kontrolu a prevenci chorob vydané ve spolupráci s Národním centrem pro prevenci a kontrolu zranění, představují ekonomické dopady násilí na ženách ročně asi 5,8 miliardy dolarů. Tato částka zahrnuje přímé náklady na ošetření a léčení obětí domácího násilí a nepřímé náklady spojené se ztrátou produktivity dotčených osob. Podle studie zhruba 90 % z uvedených nákladů kryjí následky fyzického

napadení. V USA byly zdravotnické náklady na znásilněné či zbité ženy za rok dvaapůlkrát vyšší než na ty, které bité nebyly.

Kolik stojí násilí v Česku?

Ekonomické výsledky a čísla potvrzují, že domácí násilí, budeme-li jej brát v duchu definic Evropské unie a OSN jako snahu získat moc a kontrolu nad druhým, je mimořádný celospolečenský problém a jeho dopady na společnost představují ročně miliardové položky. Což je třeba vzít v potaz především proto, aby byla jasný význam prevence domácího násilí. Náklady na ni jsou totiž v sou-

časném společenském rozpoložení často vnímány jako okrajové, je ovšem třeba si uvědomit, že prostředky vynaložené na prevenci ušetří výdaje, které jsou jinak mnohem vyšší.

ROSA zpracovala v roce 2011 studii zaměřenou na ekonomické náklady spojené s domácím násilím v ČR (pochopitelně jde o hrubé odhady). Náklady na jeden případ domácího násilí, který vede k pracovní neschopnosti ženy v délce sedmi pracovních dnů a posléze k rozvodu partnerů, v nich přišly na více než 390 tisíc korun. Toto číslo se může zdát vysoké, je ale třeba zahrnout náklady na výjezd policie a na zdravotní ošetření, ztrátu zaměstnavatele, výplatu nemocenské a posléze náklady na rozvod. V případě, že by se násilí opakovalo či by došlo k závažnému zranění, jež vyžaduje specializovanou lékařskou péči, by tyto náklady byly pochopitelně mnohonásobně vyšší.

V souvislosti s čísly je třeba uvést, že náklady na domácí násilí je možné rozdělit na přímé (státu) a nepřímé (rodiny). Přímými se rozumí ztráty na zdraví, majetku, produktivitě práce. Dále na práci policie, zdravotníků, soudců, sociálních pracovníků, pracovníků oddělení péče o děti, výdaje na azylové domy a poradny, intervenční centra... Patří sem i poskytované sociální dávky, nebo mj. náklady na pobyt ve vězení pro pachatele brutálních trestných činů, či za pobyt dětí v specializovaném zařízení.

Nový fenomén: chudoba obětí

Je zřejmé, že domácí násilí zcela a zásadně ničí rodinu – sociálně, psychicky, vztahově ale i ekonomicky – a je jednou z cest k chudobě rodin. To je z ekonomického pohledu jeden z nejzávažnějších závěrů. Nepřímé náklady totiž představuje ztráta rodiny jako základního společenského celku, se všemi dopady včetně nezajištění ve stáří, zhoršení životního uplatnění a životní úrovně v důsledku

rozpadu rodiny, rozvinutí chorob a jejich dopady na životní styl a možnosti získání práce.

Nepřímým problémem je bezesporu fakt, registrovaný v současné době i statistikami, že žena, která se rozhodne řešit domácí násilí, odejde od násilného partnera, se poměrně často ocitne v pásmu chudých a sociálně potřebných. To zpětně vyvolává ekonomický tlak na stát, v podobě větší závislosti na sociálních dávkách, potřebách sociálních či azylových bytů. Ženy a děti, které se stávají oběťmi násilí a něco pro ukončení tohoto stavu udělaly, spadají bez pomoci a podpory specializovaných organizací prakticky automaticky do sféry osob ohrožených chudobou.

V České republice se v posledních třech letech zrodil i nový fenomén, zadlužené týrané ženy. Jedním z příčin zadlužování žen je právě násilí. Partneři, někdy gambleři, závislí lidé či často neúspěšní podnikatelé, nutí své partnerky, aby podepisovaly vysoké půjčky a ručily za jejich dluhy či podnikatelské aktivity. Výsledkem je prudký nárůst žen, které jsou enormně zadlužené, stávají se předmětem exekucí a splátek, které je často celoživotně – se všemi dopady a tlaky na sociální systém státu – odsouvají do skupiny osob ohrožených chudobou.

To zásadně mění postavení dětí z těchto rodin, které mají omezený přístup ke vzdělání. Co se týče dětí, je třeba říct, že náklady obětí domácího násilí často zvednou i náklady na psychiatra nebo na vypracování odborného posudku.

Oproti zemím západní Evropy nebyla v ČR dosud provedena studie, která by přesně vyčíslila náklady na domácí násilí. Podle hrubých odhadů o.s. ROSA ale vyjdou náklady na méně komplikovaný případ domácího násilí na více než 390 tisíc korun.

Podpořte pomoc obětem násilí

Občanské sdružení **ROSA** poskytuje pomoc ženám obětem domácího násilí.

Činnost o.s. můžete podpořit formou DMS. Podpořte tak sociální služby poskytované obětem domácího násilí, a to azylové ubytování pro ženy oběti domácího násilí s utajenou adresou, odborné sociální poradenství a telefonickou krizovou pomoc pro všechny oběti domácího násilí a jejich příbuzné. Informace o projektu podpory najdete na:

WWW.**darujspravne**.CZ

WWW.**darcovskasms**.CZ

Pomoc obětem domácího násilí můžete podpořit i Vy.

Odešlete dárcovskou **SMS** ve tvaru **DMS ROSA** na telefonní číslo:

87 777

Cena DMS je 30 Kč, ROSA obdrží 27 Kč.

Občanské sdružení ROSA můžete podpořit i platbou přímo na sbírkový účet: **1976292329/0800**

Tiché svědkyně připomínají po celém světě oběti násilí

Počet žen, které každý rok zemřou rukou svého partnera nebo expartnera kvůli domácímu násilí, je vysoký. Po celém světě tyto ženy připomíná od roku 1990 akce Silent Witness (Tiché svědkyně). Vystavené sochy žen, jež zastupují jednotlivé oběti, nesou vždy jméno dané ženy a její věk, případně stručné informace o případu. V zahraničí se přitom těchto akcí často zúčastňují i pozůstalí, kteří chtějí připomenout své blízké a bojovat za to, aby jejich osobní tragédie přispěla alespoň ke zvýšení povědomí o násilí a napomohla k jeho prevenci a eliminaci. V České republice tuto akci již několik let pořádalo o.s. ROSA.

No
TO VIOLENCE
AGAINST
WOMEN

VIOLENCE IS NOT
ALWAYS VISIBLE

She has 3 broken ribs, 2 loose teeth, 5 cigarette burns on her leg... YOU CAN'T ALWAYS TELL...

KAMPAŇ CREATE 4THE UN PROTI NÁSILÍ NA ŽENÁCH

V říjnu byli vyhlášeni vítězové soutěže UN European Ad Competition „No to Violence Against Women“, již uspořádalo UNRIC, Informační centrum OSN se sídlem v Bruselu. Mezi více než 2700 návrhy za 40 zemí zvítězila kampaň dánské designérky Trine Sejthen *Violence is not always visible*, cenu veřejnosti získal kosovský umělec Gjoke Gokani za kampaň *Treat me like a woman*. „Chtěla jsem, aby si lidé uvědomili, že tato žena může být kdokoli, nemůžete říct, jestli je bohatá nebo chudá, může to být vaše kamarádka, sestra, kdokoli, kdo vedle vás sedí v autobuse,“ uvedla Trine Sejthen. Ceny budou předány 25. listopadu 2011, práce 30 finalistů budou představeny v bruselské galerii Harlan Levey Projects, k vidění by posléze měly být i v Praze, Moskvě a Kyjevě. Více na <http://competition.create4theun.eu>.

25 listopad: den boje proti násilí na ženách

Rezolucí 54/134 vyhlásilo v roce 1999 Valné shromáždění OSN 25. listopad Mezinárodním dnem za odstranění násilí na ženách. Rezoluce vyzývá vlády států, mezinárodní a nevládní organizace k aktivitám vedoucím ke zvýšení obecného povědomí o tomto problému. Ženské organizace si tento mezinárodní den připomínají již od roku 1981. Datum je spojeno s brutální vraždou tří sester Mirabalových v roce 1960. Odpůrkyně tehdejšího diktátorského režimu v Dominikánské republice byly úkladně zabitы na příkaz vládce země Rafaela Trujilla. Čin vyvolal ostrou reakci veřejnosti a přispěl k pádu diktátora.

OBČANSKÉ SDRUŽENÍ ROSA,

centrum pro týrané a osamělé ženy, poskytuje ženám-obětem domácího násilí a jejich dětem tři akreditované služby:

Informační a poradenské centrum ROSA

V centru ROSA poskytujeme ženám dlouhodobé bezplatné sociálně-právní a psychosociální poradenství, podpůrné terapeutické skupiny. Je zajištěna případně i pomoc psychiatricky a právnicky.

Azylový dům

Na činnost Informačního a poradenského centra ROSA navazuje azylový dům a byt s utajenou adresou. V našich azylových zaří-

zeních se ženám dostane nejen bezpečí a ubytování, ale ženy zde mají zajištěnou i specializovanou komplexní psychosociální pomoc, dětem se věnují herní terapeutka a sociální pracovníce.

Telefonická krizová pomoc

SOS linka: 602 246 102

pevná linka: 241432466

internetová poradna: poradna@rosa-os.cz

Důležité informace najdou oběti domácího násilí, pomáhající profese, děti-svědci násilí, teenageři a studenti na webových stránkách www.rosa-os.cz a www.stopnasili.cz.

Zpravodaj vydalo o.s. ROSA - centrum pro týrané a osamělé ženy Registrace MK ČR E 17697

Kontakt: ROSA, Podolská 242/25, 147 00 Praha 4, Tel./fax: +420 241 432 466, tel. +420 602 246 102

e-mail: info@rosa-os.cz, www.rosa-os.cz, www.stopnasili.cz/ IČ 68405359, č.úctu: 8399319/0800